

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti
žalovanému

Ministerstvo pro místní rozvoj
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. MMR-43439/2021-83

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 3. 8. 2021 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „KÚ MSK“) ze dne 10. 3. 2021, č. j. MSK 32249/2021. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl KÚ MSK žádost žalobkyně o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018, č. j. MSK 164456, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. MUFO_S 273/2017, o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XD a XE v k. ú. X.

2. Podle žalobkyně žalovaný neposoudil včasnost odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu s ohledem na zápis v listu vlastnictví č. X, prokazující stav evidovaný k datu 17. 1. 2018, tedy v době rozhodování krajského úřadu o předmětném odvolání, o dotčení pozemku parc. č. X upozorněním na probíhající řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí č. j. OR-1088/2017-802. Tím popřel § 89 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). V důsledku toho byla žalobkyně zkrácena na svých právech z důvodu skutkově nepodložené opožděnosti odvolání. Žalovaný své rozhodnutí založil prakticky pouze na citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22, který však otázku včasnosti odvolání posuzoval z hlediska účastníka řízení jako vlastníka sousedního pozemku parc. č. X, nikoliv z pohledu účastníka jako osoby oprávněné z věcného břemene k pozemku parc. č. XA na základě usnesení soudu č. deníku 271/1955.
3. S ohledem na den 31. 5. 2017, který je počátkem běhu lhůty k podání předmětného odvolání opomenutého účastníka a s ohledem na to, že s žalobkyní stavební úřad jako s účastníkem nejednal, spočívá skutkově nepodložená opožděnost odvolání v tom, že krajský úřad počítal lhůtu k odvolání podle § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a nikoliv podle § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu v délce 90 dnů. Protože k této problematice žalovaný nezaujal žádné stanovisko, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Důvodem k posouzení odvolání jako včasného je skutečnost týkající se § 89 odst. 6 stavebního zákona, uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21.
4. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a argumentoval v souladu s jeho obsahem. Zdůraznil, že žalobkyní uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, nemohl být důvodem obnovy řízení. Tento se vztahuje k jinému předmětu řízení, než řízení o žádosti o obnovu územního řízení o opožděném odvolání.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Podáním ze dne 20. 2. 2020, doručeným Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí, požádala žalobkyně o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31. 1. 2018, č. j. MSK 164456/2017, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. MUFO_S 273/2017, o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XD a XE v k. ú. X; podstatný byl závěr o tom, že žalobkyně vystupovala v předmětném řízení jako tzv. opomenutý účastník z titulu vlastníka sousedního pozemku parc. č. X. Sama žalobkyně se v podaném odvolání odkazovala právě na uvedenou skutečnost, ze které dovozovala její postavení účastníka řízení.
6. Důvodem žádosti žalobkyně o obnovu řízení byl podle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, neboť tento může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Uvedený rozsudek se totiž týká opomenutého účastníka žalobkyně ve skutkově související záležitosti o stavebním záměru v území dotčeném věcným právem cesty založeným odstupní smlouvou ze dne 4. 2. 1952.
7. Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí usnesením ze dne 17. 6. 2020 postoupil podání žalobkyně k vyřízení KÚ MSK.

8. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně brojila proti rozhodnutí KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018 žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 22/2018-35, zamítl. Proti tomuto rozsudku si žalobkyně podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22. Závěry krajského soudu částečně korigoval, resp. se vyjádřil k otázce, zda by v případě žalobkyně bylo možno aplikovat § 84 odst. 2 správního řádu. Dospěl přitom k závěru, že ustanovení § 84 odst. 2 správního řádu se vztahuje pouze na tzv. hlavní účastníky řízení, což nebyl případ žalobkyně.
9. KÚ MSK nejprve usnesením ze dne 17. 8. 2020, č. j. MSK 74353/2020, řízení o žádosti žalobkyně o obnovu řízení zastavil pro nepřipustnost; toto usnesení však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2020 a věc byla vrácena KÚ MSK k dalšímu řízení.
10. Následně rozhodl KÚ MSK dne 10. 3. 2021 o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu předmětného řízení. Po rekapitulaci průběhu správního řízení dospěl k závěru, že žalobkyní udávaný důvod obnovy řízení nemůže být oním důvodem ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když rozsudek Nejvyššího správního soudu v jiné skutkově odlišné věci nepředstavuje dříve neznámou skutečnost či důkaz, který by existoval v době původního řízení a který žalobkyně nemohla uplatnit. Jelikož tedy nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by vedly k posouzení odvolání žalobkyně jako včasného, nebylo žádosti žalobkyně vyhověno.

11. K odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém se ztotožnil s posouzením věci KÚ MSK.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
13. Krajský soud neshledává žalobní námitky žalobkyně důvodnými.
14. Podstatné pro posouzení dané věci je, na podkladě jakých skutečností žádala žalobkyně o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018. Žalobkyně totiž svou žádost odůvodnila tím, že „*důvodem žádosti je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, neboť tento může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Uvedený rozsudek se totiž týká opomenutého účastenství žalobkyně ve skutkově související záležitosti o stavebním záměru v území dotčeném věcným právem cesty založeným odstupní smlouvou ze dne 4. 2. 1952.*“.
15. Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

16. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že rozsudek Nejvyššího právního soudu, resp. jeho odůvodnění, nemůže představovat dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit. Podstatné totiž je, že žalobkyně, ač jí v tom zcela zjevně nic nebránilo, nedovozovala své účastenství v původním řízení vedeném u Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí pod sp. zn. MUFO_S 273/2017 (o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XD a XE v k. ú. X) z titulu tvrzeného práva odpovídajícího věcnému břemeni k pozemku parc. č. X, ale pouze z titulu vlastníka sousedního pozemku parc. č. XA. Již z tohoto důvodu nebylo lze vytýkat správním orgánům v původním řízení, že se postavením žalobkyně jako účastníka řízení z uvedeného důvodu vůbec nezabývaly. Nad to, jak sama žalobkyně připomíná v žalobě, v době rozhodování KÚ MSK o jejím odvolání v původním řízení byla na LV č. 299 v katastru nemovitostí evidována pouze poznámka o probíhajícím řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí a nebylo pro pozemek parc. č. X zapsáno žádné věcné právo ve prospěch žalobkyně. Samotné řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí nemohlo mít na posouzení věci správními orgány v původním řízení žádný vliv.
17. Jestliže se ani sama žalobkyně v původním řízení nedomáhala svého účastenství z titulu práva odpovídajícího věcnému břemeni, nemůže se účinně v řízení o žádosti po povolení obnovy řízení domáhat jiného posouzení právní otázky, tedy otázky jejího účastenství, z totožného důvodu, neboť se nejedná o novou skutečnost, která byla dříve neznámá a kterou žalobkyně nemohla uplatnit.
18. Na tom nic nemění ani závěry vyslovené v žalobkyní zmiňovaném rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, neboť tyto se týkaly posouzení účastenství ve zcela odlišném řízení a za jiných skutkových okolností.
19. Je na místě zdůraznit, že správní soudy se již podrobně zabývaly otázkou účastenství žalobkyně v předmětném původním řízení, a to na podkladě žalobkyní přednesených tvrzení a námitek, a shledaly postup správních orgánů správný a zákonný. Žalobkyní nyní prezentovaná konstrukce nemůže na uvedených závěrech nic změnit.

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud na podkladě uvedených úvah dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, jehož se žalobkyně domáhala, přičemž žalobní námitky neshledal důvodné. Proto soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. května 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu